

ပုံပြင်များ

၁။ ကျွန်တော့် အမေလားခင်ဗျာ

ဟိုးရှေးရှေးတုန်းက တောအုပ်ကြီးတစ်ခုထဲမှာ သစ်ပင်တွေ ယိမ်းထိုးပြီး အရွက်တွေကြွေကျအောင် လေတွေတိုက်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာပဲ တောင်ကုန်းမြင့်တစ်ခုပေါ်က သစ်ပင်ကြီးရဲ့ အပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့ ငှက်သိုက်ထဲက ဥကလေးတစ်လုံး ကျလာတယ်။ အဲဒီ“ဥ”လေးက တောင်ကုန်းပေါ်ကနေ လိမ့်ဆင်း သွားတယ်။ အဲဒီကနေဆက်ပြီး သစ်တုံးတံတားကနေ မြစ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး လိမ့်သွားတယ်။ “ဥ”ကလေးက မရပ်ဘဲ မြက်ပင်တွေကို ဖြတ်ပြီးလိမ့်သွားပြန်တယ်။ “ဥ”ကလေးဟာ မြက်ခင်းပြင်ကိုဖြတ်ပြီး တွင်းတစ်ခု နားရောက်တဲ့အခါ တွင်းထဲကို လိမ့်ဆင်းသွားတယ်။ တွင်းထဲရောက်တဲ့အခါ “ဥ”ကလေးဟာ ဆက်မလိမ့် တော့ဘဲ ယုန်လေးရဲ့ ရှေ့မှာရပ်သွားတယ်။ “ဥ”ကလေးဟာ အက်ကွဲလာပြီး “ဥ”ကလေးထဲက ငှက်ပေါက် စလေး ထွက်လာတယ်။ ဟိုကြည့် ဒီကြည့်နဲ့ ငှက်ပေါက်စလေးဟာ ယုန်ကလေးကို မြင်တဲ့အခါ “ကျွန်တော့် အမေလား ခင်ဗျာ”လို့ မေးလိုက်တယ်။

ယုန်ကလေးက “မင်းအမေ မဟုတ်ပါဘူး။ အပေါ်ကို တက်သွားပါ။ အဲဒီမှာမင်းအမေရှိတယ်” လို့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

ငှက်ပေါက်စလေးတွင်းထဲကနေ မြေပြင်ပေါ်ကို ရောက်တဲ့အခါ မြက်ခင်းထဲမှာ သမင်လေးကို တွေ့ပြန်တယ်။ “ကျွန်တော့်အမေလား ခင်ဗျာ”လို့ မေးပြန်တယ်။ ‘မင်းအမေ မဟုတ်ပါဘူး ဆက်ပြီး သွားလိုက်ပါ။ အဲဒီမှာ မင်းအမေရှိတယ်’လို့ ပြောပြတယ်။

ငှက်ပေါက်စလေးလည်း ဆက်ပြီးသွားလိုက်တာ သစ်တုံးတံတားလေးရှိတဲ့ မြစ်နား ရောက်လာတယ်။ အဲဒီနားမှာ လိပ်ကလေးတစ်ကောင်ကို တွေ့တော့ “ကျွန်တော့် အမေလား ခင်ဗျာ”လို့ မေးပြန်တယ်။ လိပ်ကလေးက “မင်းအမေမဟုတ်ပါဘူး။ မြစ်ကို ကျော်ဖြတ်ပြီး သွားလိုက်ပါ။ အဲဒီမှာမင်း အမေရှိတယ်” ဆိုပြီး ပြောလိုက်တယ်။

ငှက်ပေါက်စလေးလည်း မြစ်ကိုကျော်ဖြတ်လိုက်တဲ့အခါ မျောက်ကလေးကိုတွေ့တယ်။ “ကျွန်တော့် အမေလားခင်ဗျာ”လို့ မေးလိုက်တယ်။ “မင်းအမေမဟုတ်ပါဘူး ဆက်ပြီးတက်သွားလိုက်ပါ။ အဲဒီမှာ မင်းအမေ ရှိတယ်”လို့ မျောက်ကလေးက တောင်ကုန်းပေါ်ကို လမ်းညွှန်လိုက်တယ်။

ငှက်ပေါက်စလေး တောင်ကုန်းလေးပေါ်တက်သွားတယ်။ တောင်ကုန်းပေါ်က သစ်ပင်နားမှာ ရှဉ့်ကလေးကိုတွေ့တဲ့အခါ “ကျွန်တော့် အမေလား ခင်ဗျာ”ဆိုပြီးမေးတော့ “မင်း အမေ မဟုတ်ပါဘူး။ အပေါ်ကို တက်သွားပါ။ အဲဒီမှာ မင်းအမေရှိတယ်” လို့ပြောတယ်။

ငှက်ပေါက်စလေးက သစ်ပင်ပေါ်ကို မော့ကြည့်လိုက်ပြီး “အပေါ်ကို ဆက်မတက်နိုင်တော့ဘူး တက်ဖို့ သိပ်ခက်တယ်”ဆိုပြီး ပြောတဲ့အခါ “မပူပါနဲ့ ကူညီပါမယ်”လို့ ရှဉ့်ကလေးက ကျောပေါ်တင်ပြီး သစ်ပင်ပေါ် တက်သွားတယ်။ သစ်ပင်ပေါ်ရောက်တဲ့အခါ အသိုက်ထဲမှာ ငှက်မကြီးနဲ့ ငှက်ပေါက်စလေးတစ်ကောင်ကို တွေ့တယ်။ “ကျွန်တော့် အမေလား ခင်ဗျာ”လို့ မေးလိုက်တဲ့အခါ “ဟုတ်ပါတယ် မင်းရဲ့အမေပါ။ ဒီမှာ မင်းရဲ့အစ်မပါ”လို့ ပမ်းသာအားရပြောလိုက်တယ်။ ငှက်အမေက အစာရှာရာက ပြန်လာတဲ့ ငှက်အဖေကို ပြပြီး “ဟိုမှာ ကြည့်စမ်း။ မင်းရဲ့အဖေပေါ့။ မင်းကို ရှာနေတာ။ အခုမင်းအိမ်ပြန်ရောက်လာလို့ အားလုံး ပျော်နေကြတယ်”လို့ ပြောလိုက်တယ်။

၂။ ဆင်နွှဲဖျောက်

တစ်ခါတုန်းက တောကြီးတစ်ခုထဲမှာ ဆင်ကလေးတစ်ကောင်နှင့် မျောက်ကလေး တစ်ကောင်ဟာ မိတ်ဆွေဖွဲ့ပြီး နေထိုင်ကြတယ်။

တစ်နေ့ကျတော့ သူတို့နှစ်ကောင်ဟာ တောထဲမှာ ဆော့ကစားရင်း ဗိုက်ဆာလာတာပေါ့။ ဒီလိုနဲ့ သူတို့ဟာ ကစားရင်း အစာရှာကြတယ်။ လမ်းမှာ ချောင်းတစ်ခုကို တွေ့တဲ့အခါ ဆင်ကလေးက မျောက်ကလေးကို ကျောပေါ်တင်ပြီး ဖြတ်ကူးလိုက်တာပေါ့။ ဖြတ်ကူးပြီးတဲ့အခါမှာ သရက်ပင်ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့တယ်။ အဲဒီသရက်ပင်ကြီးဟာ သရက်သီး အမှည့်တွေရော၊ သရက်သီးအစိမ်းတွေရော အများကြီး သီးနေတယ်။ သရက်သီးတွေ အများကြီးကို မြင်တော့ သူတို့ အရမ်းပျော်သွားကြတယ်။

ဒါပေမဲ့ ဆင်က မျောက်ကို ပြောတယ်။ “ငါသရက်သီးတွေချင်ရင် မစားချင်ဘူး” လို့ ပြောတယ်။

မျောက်ကလေးက “စိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါအပင်ပေါ်တက်ပြီး သရက်သီးတွေကို စားကြည့်လိုက်ပါမယ်” လို့ပြောပြီး အပင်ပေါ်ကို မျောက်ကလေး တက်သွားတယ်။ မျောက်ကလေး အပင်ပေါ် ရောက်တာနဲ့ သရက်သီးကို ခူးပြီး စားကြည့်လိုက်တော့ အရမ်းကို ချိုပြီး မွှေးနေတာ တွေ့ရတယ်။

မျောက်ကလေး အရမ်းပျော်သွားပြီး ဆင်ကို အားရပါးရ အော်ပြောလိုက်တယ်။ “အသီးတွေက အရမ်းချိုပြီး မွှေးနေတာပဲကွ” ပြောပြီး ခူးချပေးတာပေါ့။ ဆင်လည်း မျောက်ကလေး ခူးချပေးတဲ့ သရက်သီးတွေကို ပျော်ပျော်ကြီး စားလိုက်ပါတော့တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ သူတို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဟာ ချစ်ခင်စွာနဲ့အတူ နေထိုင်သွားကြတော့တယ်။

(သူငယ်တန်းသင်ရိုးအဖွဲ့)

၃။ ဖိုးကဲတို့မိသားစု

ဖိုးကဲတို့မိသားစုဟာ မြစ်ကမ်းပါးက ရွာလေးတစ်ရွာမှာ နေကြတယ်။ အစကတော့ အဘိုး၊ အဖေ၊ အမေနဲ့ ဖိုးကဲတို့ (၄)ယောက်ပဲ ရှိကြတယ်။ ခုတော့ ညီမလေးမွေးပြီး မိသားစု (၅)ယောက် ဖြစ်လာတယ်။

အဘိုးက အသက်အကြီးဆုံးဖြစ်ပြီး အားလုံးက ဘိုးဘိုးစကားကို နားထောင်ကြရတယ်။ ညတိုင်း မိသားစုအားလုံး ဘုရားရှိခိုးရတယ်။ ခြေလက်ဆေးပြီးမှ အိပ်ရာဝင်ရတယ်။

တစ်နေ့မှာ မေမေက “ဖိုးကဲရေ ညီမလေးကို ခဏကြည့်ထားနော်။ မေမေအဝတ်လျှော် လိုက်ဦးမယ်” လို့ ပြောပြီး အိမ်နောက်ဖေးမှာ အဝတ်လျှော်နေတယ်။ ဖိုးကဲလည်း ညီမလေးနဲ့ အိမ်က ခွေးပေါက်စလေးနဲ့ ကစားနေတယ်။ အဘိုးကတော့ ထမင်းစားပြီး တစ်ရေးအိပ်နေတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ ခွေးပေါက်စလေးဟာ ရေမြောင်းထဲ ပြုတ်ကျသွားတယ်။ ဖိုးကဲလည်း ခွေးပေါက်စလေးကို ရေမြောင်းထဲက ဆယ်ယူဖို့ အလုပ်ရှုပ်သွားတယ်။ ဖိုးကဲ အလုပ်ရှုပ်နေတုန်း ညီမလေးဟာ လေးဖက်သွားပြီး ထွက်သွားတာ ဖိုးကဲ မသိလိုက်ဘူးပေါ့။

ခွေးပေါက်စလေးကို ဆယ်ယူပြီးတဲ့အချိန် ညီမလေးကိုကြည့်လိုက်တော့ မတွေ့တော့ဘူး။ ဖိုးကဲလည်း (ညီမလေးရေ) လို့ အော်ခေါ်တယ်။ မေမေ ရေ . . . လုပ်ပါဦး ညီမလေး ဘယ်ရောက်သွားမှန်း မသိဘူး ဟီး ဟီး ဆိုပြီး အော်ငိုသတဲ့။

ဖိုးကဲအော်ငိုသံကြောင့် အမေရော၊ အဘိုးရော အိမ်ရှေ့ကို ပြေးထွက်လာကြတယ်။ ဖိုးကဲက အကြောင်းစုံရှင်းပြနေတုန်း “ဝုန်း” ခနဲ အသံကြီးကြားလိုက်ရတယ်။ “ကမ်းပါးပြိုတယ်ဟေ့ . . . ကလေးတွေ အနားမကပ်ကြနဲ့” လို့ ရွာကလူတွေအော်ပြီး ကမ်းပါးဘက်ကို ပြေးသွားကြတာတွေ့လိုက်ရတယ်။ အားလုံးလည်း ညီမလေးအတွက်စိုးရိမ်ပြီး . . . ပြေးလိုက်သွားကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးကိုတော့ မတွေ့ကြဘူး အမေကလည်းငို . . . ဖိုးကဲကလည်း ငိုပေါ့။

အဲဒီအချိန်မှာ ခွေးမကြီးမိဖြူက အဘိုးရဲ့ပုဆိုးကို အတင်းဆွဲခေါ်သတဲ့။ အားလုံးဟာ အဘိုးနဲ့အတူ မိဖြူခေါ်တဲ့ အိမ်နောက်ဘက်ကို လိုက်သွားကြတယ်။ အိမ်နောက်ဘက်က ကောက်ရိုးပုံမှာ ညီမလေးဟာ ခွေးပေါက်စလေးတွေနဲ့ အတူအိပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ကြရတယ်။ အားလုံးလည်း ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွား ကြတယ်။

(သူငယ်တန်းသင်ရိုးအဖွဲ့)

၄။ ဘယ်သွားမလို့လဲ ဂျာဘောက်

တစ်ခါတုန်းက ရွာသာယာဆိုတဲ့ ရွာကလေးမှာ ဂျာဘောက်တို့ မိသားစုဟာ လယ်ယာလုပ်ငန်း လုပ်ကိုင်ပြီး ပျော်ရွှင်စွာ နေထိုင်ကြသတဲ့။ ဂျာဘောက် အသက်(၅)နှစ်အရွယ်ရောက်တော့ ဂျာဘောက်ရဲ့ မိဘတွေဟာ ကျောင်းတက်ဖို့ ရွာမှာရှိတဲ့ မူလတန်းကျောင်းမှာ ကျောင်းသွားအပ်တာပေါ့ ဂျာဘောက်လည်း ကျောင်းတက်ရတော့မယ်ဆိုတော့ အရမ်းဝမ်းသာနေရှာတယ်။

ကျောင်းစတင်ရမယ့်နေ့ရောက်တော့ ဂျာဘောက်က နံနက်စောစောအိပ်ရာထ၊ ပြီးတော့ ရေချိုး၊ အဝတ်အစားလဲ၊ ထမင်းစားပြီးတော့ သူ့အဖေဝယ်ပေးထားတဲ့ လွယ်အိတ်ကလေးကို လွယ်ကာ သူ့အမေကို ဖက်ပြီး “မေမေ ဂျာဘောက် ကျောင်းသွားတော့မယ်လို့” ပြောကာ နှုတ်ဆက်သတဲ့ကွယ် . . . သူ့အမေ ကလည်း “သမီး ကောင်းကောင်းသွားနော်” လို့ ပြောသတဲ့။

အဲလိုနဲ့ အိမ်ကနေ ထွက်လာပြီး ခြံဝရောက်တော့ သူ့ဒေါ်လေးနဲ့ တွေ့တဲ့အခါ သူ့ဒေါ်လေးက “ဘယ်သွားမလို့လဲ ဂျာဘောက်” လို့ မေးတယ်။

ဂျာဘောက်ကလည်း “ကျောင်းသွားမလို့ပါ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲလိုနဲ့ ရှေ့ဆက်ပြီး သွားတာ လမ်းရောက်တော့ သူ့အစ်ကိုဝမ်းကွဲနဲ့ တွေ့ပြန်တယ်။ သူ့အစ်ကိုကလည်း “ဘယ်သွားမလို့လဲ ဂျာဘောက်” လို့ မေးပြန်တယ်။

ဂျာဘောက်ကလည်း “ကျောင်းသွားမလို့ပါလို့” ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ဂျာဘောက်ဟာ ရှေ့ဆက်သွားတော့ သစ်ပင်ကြီးနားမှာ သူ့ဦးလေးနဲ့ တွေ့သတဲ့ကွယ်။ သူ့ဦးလေးကလည်း “ဘယ်သွားမလို့လဲ ဂျာဘောက်” လို့ မေးတယ်ကွယ်။

ဂျာဘောက်ကလည်း “ကျောင်းသွားမလို့ပါ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲဒီလိုနဲ့ ရှေ့ဆက်ပြီး သွားတာ တောင်ကုန်းပေါ်မှာ လယ်သမားကြီးတစ်ဦးနဲ့ တွေ့ပြန်တယ်။ လယ်သမားကြီးကလည်း “ဘယ်သွားမလို့လဲ ဂျာဘောက်” လို့ မေးသတဲ့ကွယ်။

ဂျာဘောက်ကလည်း “ကျောင်းသွားမလို့ပါ” လို့ ပြောလိုက်ပြန်သတဲ့ အဲလိုနဲ့ ရှေ့ဆက်သွားတော့ ရွာထဲ ဈေးဆိုင်က ဆိုင်ပိုင်ရှင်အဒေါ်ကြီးနဲ့ တွေ့သတဲ့ကွယ်။ အဒေါ်ကြီးကလည်း “ဘယ်သွားမလို့လဲ ဂျာဘောက်” လို့ မေးသတဲ့ကွယ်။

ဂျာဘောက်ကလည်း “ကျောင်းသွားမလို့ပါ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ အဲလိုနဲ့သွားလိုက်တာ ကျောင်း အဝင်ဝမှာ ကျောင်းအုပ်ကြီးနဲ့ တွေ့သတဲ့။

ကျောင်းအုပ်ကြီးက “မင်္ဂလာပါကလေးရေ။ ကလေးက သူငယ်တန်းကလား” လို့ ပြောတော့ ဂျာဘောက်ကလည်း “မင်္ဂလာပါဆရာကြီး။ သမီးက သူငယ်တန်းကပါ” လို့ ပြောလိုက်သတဲ့။

အဲဒီအခါမှာ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးက “သူငယ်တန်းအခန်းက ဟိုနားမှာ သွားလိုက်ပါလို့” ပြောတော့ ဂျာဘောက်ကလည်း “ဟုတ်ကဲ့ပါ။ ဆရာကြီး” လို့ပြောကာ အခန်းကို လျှောက်လာသတဲ့။ သူငယ်တန်း အခန်းဝလည်းရောက်ရော ဆရာမက “သမီးရေ မင်္ဂလာပါ” လို့ ပြောတော့ ဂျာဘောက်ကလည်း “မင်္ဂလာပါ ဆရာမ။ သမီးက သူငယ်တန်းပါ။ ဒါက သူငယ်တန်းအခန်းလားရှင်” လို့ မေးလိုက်သတဲ့။ အဲဒီအခါမှာ ဆရာမက “ဟုတ်တယ် ဒါသူငယ်တန်းအခန်းပဲ။ ဆရာမက ကလေးတို့ရဲ့ ဆရာမပါ။ သမီးနာမည် ဘယ်လို ခေါ်ပါသလဲ” လို့ မေးတယ်။

“ဂျာဘောက်ပါ ဆရာမ” လို့ ပြောလိုက်တယ်။ “အခန်းထဲကို ဝင်လာခဲ့ သမီးရေ” လို့ ဆရာမက ပြောလိုက်တဲ့အခါ ဂျာဘောက်က “ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ။ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်” ဆိုပြီး ဝမ်းသာစွာဖြင့် သူငယ်တန်းအခန်းထဲ ဝင်သွားပါတော့တယ်ကွယ်။

၅။ ယုန်ကလေး ဖြူဖြူ

ဟိုရှေးရှေးတုန်းက ဖြူဖြူလို့ခေါ်တဲ့ အလွန်ချစ်စရာကောင်းတဲ့ ယုန်ကလေးတစ်ကောင်ရှိသတဲ့။ ဖြူဖြူဟာ ချစ်စရာကောင်းသလောက် အလွန်မာနကြီးသတဲ့ကွယ်။ အိမ်နီးချင်းတွေနဲ့လည်း စကား မပြောဘူးတဲ့။ ဖြူဖြူရဲ့အိမ်ဘေးမှာတော့ ညိုညိုဆိုတဲ့ ရှဉ့်ကလေးရယ်။ ဝတုတ်ဆိုတဲ့ ဝက်ဝံကလေးရယ်နဲ့ ဖိုးရှုပ်ဆိုတဲ့ မျောက်ကလေးတို့ နေကြသတဲ့။ ညိုညို၊ ဝတုတ်နဲ့ ဖိုးရှုပ်တို့ဟာ သိပ်ချစ်ကြတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေပေါ့။ သူတို့ဟာ ဖြူဖြူနဲ့လည်း သူငယ်ချင်းဖြစ်ချင်လို့ ခေါ်ကြပေမယ့် ဖြူဖြူက ပြန်မခေါ်ဘူးတဲ့ကွယ်။ ဒီလိုနဲ့ လေတွေတိုက်ပြီး မိုးတွေရွာတဲ့တစ်နေ့မှာတော့ ဖြူဖြူရဲ့အိမ်ကလေးဟာ ပြိုသွားသတဲ့ကွယ်။ ဖြူဖြူဟာ သူ့အိမ်ကလေး ပြိုသွားတော့ မိုးရေတွေထဲမှာ ဝမ်းနည်းနေတာပေါ့။ သူ့အိမ်ဘေးမှာရှိတဲ့ ညိုညို၊ ဝတုတ်နဲ့ ဖိုးရှုပ်တို့ကိုလည်း အကူအညီမတောင်းရဲဘူးတဲ့။ ဒါပေမဲ့ မိုးရေထဲမှာ ဖြူဖြူငိုနေတာကို ညိုညိုက မြင်သတဲ့။ အဲဒီအချိန်မှာ ညိုညိုဟာ သူငယ်ချင်းများဖြစ်တဲ့ ဝတုတ်နဲ့ ဖိုးရှုပ်တို့ဆီသွားပြီး “သူငယ်ချင်းတို့ရေ ဖြူဖြူအိမ်ကလေး လေတွေတိုက်လို့ ပြိုသွားတယ်။ ငါတို့ သွားကူရအောင်” လို့ ပြောတာပေါ့။ မျောက်ကလေး ဖိုးရှုပ်ကလည်း “ဟာ ဒါဆိုသွား ကူညီရမှာပေါ့” ဆိုပြီး ဖြူဖြူဆီကို သွားကြသတဲ့။ ပြီးတော့သူတို့ သူငယ်ချင်း တွေဟာ ဖြူဖြူရဲ့အိမ်ကလေးကို ပြန်ဆောက်ပေးကြတာပေါ့။ သူငယ်ချင်းအားလုံးဝိုင်းပြီး စုပေါင်းဆောက် လိုက်တော့ ဖြူဖြူအိမ်ကလေး ပြန်ကောင်းသွားတာပေါ့။

နောက်ဆုံးတော့ ဖြူဖြူဟာ သူငယ်ချင်းများကို တောင်းပန်တာပေါ့ကွယ် “သူငယ်ချင်းတို့ရယ် ငါများပါတယ် နောက်ဆိုငါမင်းတို့နဲ့ ချစ်ချစ်ခင်ခင်အတူတူနေပါတော့မယ်” လို့ ပြောသတဲ့။ ညိုညိုကလည်း “ရပါတယ် . . . ငါတို့က သူငယ်ချင်းတွေပဲ။ သူငယ်ချင်းဆိုတာ တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦးကူညီရမှာပေါ့ဟာ” ဟု ပြောပြီး သူငယ်ချင်းများအားလုံး ချစ်ချစ်ခင်ခင်နေကြတာပေါ့ကွယ်။

မှတ်ချက် ။ ။ ဆရာက ပုံပြင်ပြောပြီးလျှင် သူငယ်ချင်းများ အချင်းချင်းချစ်ခင်စွာနေရမည့်အကြောင်းနှင့် အချင်းချင်း အကူအညီပေးရမည်ဖြစ်ကြောင်းကို ပေါ်လွင်အောင် ရှင်းပြပါ။

(သူငယ်တန်းသင်ရိုးအဖွဲ့)

၆။ ဝက်ကလေးသုံးကောင်

တစ်ခါတုန်းက ဝက်ကလေးသုံးကောင်ရှိသတဲ့။ ဝက်မေမေကြီးက “သားတို့ တောထဲမှာ ကျားဆိုးကြီး ရှိတဲ့အတွက် သတိထားဖို့တော့ လိုတယ်။ ကျားဆိုးကြီးမလာနိုင်အောင် ကိုယ့်အိမ်ကိုယ်ဆောက်ပြီးနေကြ” လို့ ပြောသတဲ့။ ပထမဝက်ကလေးက ကောက်ရိုးအိမ်လေး ဆောက်ပြီးနေထိုင်တယ်။ ဒုတိယဝက်ကလေးက တော့ ဝါးအိမ်ကလေးဆောက်ပြီး နေထိုင်တယ်။ တတိယဝက်ကလေးကတော့ သစ်လုံးအိမ်ဆောက်ပြီး နေထိုင်တယ်။

တစ်နေ့တော့ ပထမဝက်ကလေးအိမ်ကို ကျားဆိုးကြီးရောက်လာတယ်။ “မင်းအိမ်ကို ဖျက်ပစ်မယ်။ မင်းကိုလည်း စားမယ်” လို့ ပြောသတဲ့။ ပြီးတော့ ကောက်ရိုးအိမ်လေးကို ဖျက်ပြီး အိမ်ထဲ ဝင်လာသတဲ့။ ဝက်ကလေးလည်း အိမ်နောက်ဖေးပေါက်ကနေပြီး ဒုတိယဝက်ကလေးဆီကို ထွက်ပြေးသွားတယ်။

ဒုတိယဝက်ကလေး အိမ်ကိုလည်း ကျားကြီးရောက်လာတယ်။ “မင်းအိမ်ကို ဖျက်ပစ်မယ်။ မင်းကိုလည်း စားမယ်” လို့ ပြောသတဲ့။ ပြီးတော့ ဝါးအိမ်ကလေးကို ဖျက်ပြီး အိမ်ထဲ ဝင်လာသတဲ့။ ဝက်ကလေး နှစ်ကောင်လည်း အိမ်နောက်ဖေးပေါက်ကနေပြီး တတိယဝက်ကလေးဆီ ထွက်ပြေးသွားကြတယ်။

တတိယဝက်ကလေးအိမ်ကိုလည်း ကျားကြီးရောက်လာတယ်။ “မင်းအိမ်ကို ဖျက်ပစ်မယ်။ မင်းကိုလည်း စားမယ်” လို့ ပြောသတဲ့။ အဲဒီအခါ ဝက်ကလေးသုံးကောင်က “ငါတို့အိမ်ကို မင်းဖျက်လို့ မရဘူး။ အိမ်ထဲဝင်ချင်ရင် ခေါင်မိုးပေါက်က ဝင်ခဲ့လို့ ပြောသတဲ့။ ဝက်ကလေးသုံးကောင်ဟာ ခေါင်မိုးပေါက်ကနေ ကျားကြီးခုန်ဆင်းလာမယ့် နေရာမှာ ရေနွေးအိုးကြီး ချထားသတဲ့။ ကျားကြီးလည်း “ငါလာပြီနော်” ဆိုပြီး ခေါင်မိုးပေါက်ကနေ အိမ်ထဲကို ခုန်ဆင်းလိုက်သတဲ့။ အဲဒီအခါ ကျားကြီးဟာ ရေနွေးအိုးထဲကို “ဝုန်း” ဆို ကျသွားတော့တာပေါ့။ ဝက်ကလေးသုံးကောင်လည်း ကျားကြီးရန်က လွတ်သွားလို့ ပျော်သွားကြတာပေါ့ကွယ်။

(နိုင်ငံရပ်ခြားပုံပြင်ကို မှီငြမ်းသည်)

၇။ ဆာလောင်နေသောဘီလူးကြီး

တစ်ခါတုန်းက ဘီလူးကြီးတစ်ကောင်ဟာ လူတွေနေတဲ့ရွာမှာလာပြီး နေနေတယ်။ လူတွေကတော့ ဘီလူးကြီး အခုလိုနေတာကို မကြိုက်ကြဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘီလူးကြီးမှာ တင်းပုတ်ကြီးရှိနေတာမို့ သူ့ကို ကြောက်ရွံ့နေကြတာပေါ့။

ဘီလူးကြီးဟာ အလွန်အလွန်ဆာလောင်တတ်တယ်တဲ့။ နေ့တိုင်းနေ့တိုင်း သူ့စားဖို့ စားစရာအတွက် ရွာသားတွေကိုဟိန်းဟောက်ပြီး ရှာခိုင်းနေတာပဲ။ ရွာသားတွေဟာ ဘီလူးကြီးစိတ်ဆိုးမှာကို ကြောက်ကြတော့ ဘီလူးကြီးလိုချင်တာ မှန်သမျှ အပြေးအလွှားရှာပေးကြသတဲ့ကွယ်။

ဘီလူးကြီးဟာ ရွာထဲမှာနေလာတာ တစ်နှစ်ကျော်ကြာလာတာပေါ့ကွယ်။ တစ်နေ့မှာတော့ ဘီလူးကြီး ဟာ အိပ်ရာက နိုးလာပြီး ဆာလောင်တဲ့အတွက် ထုံးစံအတိုင်း ဟိန်းဟောက်ပြီး ခိုင်းတော့တာပေါ့။ “ငါ ထမင်းစားချင်တယ် ထမင်းယူလာခဲ့ မယူလာခဲ့ရင် ငါ့တင်းပုတ်နဲ့ နင်တို့ကို ထုပစ်လိုက်မယ်” လို့ ဟိန်းဟောက် သတဲ့။ လူတွေဟာ အပြေးအလွှားနဲ့ ဆန်တွေရှာဖွေပြီး ဘီလူးကြီးကို ထမင်း အဝကျွေးရတာပေါ့ကွယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ ဘီလူးကြီးက “ငါ ကြက်သားဟင်းစားချင်တယ်၊ ကြက်သားဟင်း ယူလာခဲ့ မယူလာခဲ့ရင် ငါ့တင်းပုတ်နဲ့ ထုပစ်လိုက်မယ်လို့” ဟိန်းဟောက်ပြန်သတဲ့။ လူတွေက အပြေးအလွှားနဲ့ ကြက်သားတွေရှာဖွေပြီး ဘီလူးကြီးကို ကြက်သားဟင်း အဝကျွေးမွေးရတာပေါ့ကွယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ “ငါ လက်ဖက်ရည်သောက်ချင်တယ် လက်ဖက်ရည်ယူလာခဲ့ မယူလာခဲ့ရင် ငါ့တင်းပုတ်နဲ့ နင်တို့ကို ထုပစ်လိုက်မယ်” လို့ ထပ်ပြီး ဟိန်းဟောက်ပြန်သတဲ့။ လူတွေဟာ အပြေးအလွှားနဲ့ လက်ဖက်ရည်တွေကို ဖျော်ပြီး ဘီလူးကြီးကို လက်ဖက်ရည် အဝတိုက်ကြရပြန်တယ်။

နောက်တစ်နေ့မှာတော့ “ငါ ပျားရည် လိုချင်တယ်၊ ပျားရည်ယူလာခဲ့ မယူလာခဲ့ရင် ငါ့တင်းပုတ်နဲ့ နင်တို့ကို ထုပစ်လိုက်မယ်” လို့ ဟိန်းဟောက်ပြန်သတဲ့။ လူတွေဟာ ပျားရည်ကို နေရာအနှံ့ အပြေးအလွှား ရှာကြတာပေါ့ကွယ် ဒါပေမဲ့ ဘယ်မှာမှ ရှာမတွေ့ကြဘူးတဲ့။

အဲဒီအခါမှာ ဘီလူးကြီးက “ငါ ပျားရည်လိုချင်တယ်၊ ပျားရည် ယူလာခဲ့ မယူလာခဲ့ရင် ငါ့တင်းပုတ်နဲ့ နင်တို့ကို ထုပစ်လိုက်မယ်” လို့ ထပ်ပြီး ဟိန်းဟောက်ပြန်တယ်။

လူတွေက ပျားရည်ကို ထပ်ပြီး အပြေးအလွှား ရှာဖွေပေမဲ့ ဘယ်မှာမှ ရှာလို့ မရဘူးတဲ့ကွယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်က “ပျားရည်ရှိတဲ့ နေရာကို ကျွန်မသိတယ်” လို့ပြောပြီး ရွာသား အချို့ကို တောထဲက ပျားအုံရှိတဲ့နေရာကို ခေါ်ဆောင်သွားတယ်။

သူတို့ဟာ ပျားအုံကို သေသေချာချာ ခွာပြီး ဘီလူးကြီးဆီကို ယူခဲ့ကြတာပေါ့ကွယ်။ ဘီလူးကြီး ဆီလည်းရောက်ရော “ဒီမှာ မင်းအတွက် ပျားရည်ရပြီ” လို့ ရွာသားတွေက ပြောတယ် ဘီလူးကြီးက “ဒါ ပျားရည်မှ မဟုတ်ဘဲ” လို့ပြောပြီး သူ့တင်းပုတ်ကြီးနဲ့ ပျားအုံကို ထုပစ်လိုက်တယ်။

အဲဒီအခါမှာ ပျားအုံထဲက ပျားတွေထွက်လာပြီး ဘီလူးကြီးဆီကို ပျံလာကြတယ်။ ဘီလူးကြီးကလည်း ထွက်ပြေးတာပေါ့။ ပျားတွေကလည်း ဘီလူးကြီးနောက်ကိုလိုက်ပြီး တုပ်ကြတာပေါ့။ အဲဒီအချိန်ကစပြီး ဘီလူးကြီးကို ရွာမှာ နောက်ထပ်ဘယ်တော့မှ မတွေ့ကြရတော့ဘူးတဲ့ကွယ်။

၈။ အထည်သည်

တစ်ခါတုန်းက အထည်သည်တစ်ယောက်ဟာ တိရစ္ဆာန်တွေနေတဲ့ ရွာကို ရောက်လာတယ်။ သူ့မှာရောင်းဖို့ အထည်တွေ အများကြီးပါလာလို့ အထည်ထုပ်ကြီးကို ထမ်းလာတော့ လေးနေတာပေါ့ကွယ်။ ယုန်ကလေးနဲ့ ကြွက်ကလေး သူငယ်ချင်း ၂ ယောက်ဟာ ကျောင်းသွားကြရင်း လမ်းမှာ အထည်သည်ကို တွေ့ကြတယ်။ ယုန်ကလေးက “ဦးလေးမှာ အင်္ကျီအဖြူနဲ့ ကျောင်းစိမ်းစကတ်ပါလား” လို့ မေးတယ်။ အထည် သည်က “ရှိပါတယ်။ ဒီမှာပါ” ဆိုပြီး ပေးလိုက်တယ်။ ကြွက်ကလေးက “ဘလောက်အင်္ကျီနဲ့ လုံခြုံ အဝါရောင်ရောပါလား” လို့ မေးတယ်။ အထည်သည်က “ရှိပါတယ်။ ဒီမှာပါ” ဆိုပြီး ပေးလိုက်တယ်။ သူတို့က အထည်ဖိုး ပိုက်ဆံပေးလိုက်တော့ အထည်သည်ကလည်း “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဆိုပြီး ထွက်သွားတယ်။

ဆင်နဲ့မျောက်ဟာလည်း ဘောလုံးကန်ရင်း အထည်သည်ကို တွေ့လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ ၂ ကောင် ဟာလည်း ဘောလုံးကန်ရင်ဝတ်ဖို့ အဝတ်အစား လိုချင်နေကြတယ်။ အဲဒါနဲ့ မျောက်က “ဦးလေးမှာ တီရှပ်နဲ့ ဘောင်းဘီတို့တွေပါလား” လို့ လှမ်းမေးလိုက်တယ်။ ဆင်ကလည်း “ကျွန်တော်က ဝတယ်။ တီရှပ်ပွပွကြီးနဲ့ ဘောင်းဘီတို့ ကြီးကြီးပါရဲ့လား” လို့ ထပ်မေးလိုက်တယ်။ အထည်သည်က “ရှိပါတယ်။ ဒီမှာပါ” လို့ ဆိုပြီး ရှာပေးလိုက်တယ်။ အထည်ဖိုး ပိုက်ဆံပေးလိုက်တော့ အထည်သည်က “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” ဆိုပြီး ဆက်ထွက်သွားတယ်။

ဝက်ဝံနဲ့ မြွေတို့လည်း တောင်ပေါ်ကို တက်ဖို့ အနွေးထည်တွေ လိုချင်နေကြတယ်။ အထည်သည်နဲ့ လမ်းမှာတွေ့တော့ ဝက်ဝံက “ဦးလေးမှာ ကုတ်အင်္ကျီ၊ ဘောင်းဘီရှည်နဲ့ ဦးထုပ်တွေပါလား” လို့ မေးလိုက်တယ်။ အထည်သည်က “ရှိပါတယ်။ ဒီမှာပါ။ ဘာအရောင်လိုချင်လဲ” လို့ မေးတယ်။ ဝက်ဝံက “အညိုရောင် ကုတ်အင်္ကျီနဲ့ အနက်ရောင် ဘောင်းဘီရှည် လိုချင်တယ်” လို့ ပြောတယ်။ အထည်သည်က ရှာပေးလိုက်တော့ ပိုက်ဆံပေးလိုက်တယ်။ မြွေက “ကျွန်တော်က အရပ်ရှည်ပြီး ပိန်တော့ ရှည်ရှည်သေးသေး အင်္ကျီ မပါဘူးလား” လို့ မေးတယ်။ အထည်သည်က “ရှိပါတယ်။ ဒီမှာပါ” ဆိုပြီး ရှည်ပြီးသေးတဲ့ အနွေးထည်ကို ပေးလိုက်တယ်။ မြွေက ပိုက်ဆံပေးလိုက်တယ်။ အထည်သည်က “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်” လို့ ပြောပြီး ထွက်သွားတယ်။

ဒီလိုနဲ့အထည်သည်လည်း အဲဒီရွာကထွက်လာတော့ အထည်တွေအများကြီး ရောင်းလိုက်ရတော့ အထုပ်ကြီးလည်း ပေါသွားပြီး သိပ်ပျော်သွားတော့တယ်။

၉။ ဈေး

ဦးမောင်ကြီးဟာ ဈေးထဲမှာ ပစ္စည်းတွေသယ်ပိုးပေးတဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ တစ်နေ့မှာ ဈေးဝယ်သူတွေစည်ကားတဲ့အချိန်ဖြစ်တဲ့အတွက် လူတွေ တိုးဝှေ့သွားလာနေကြတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ဦးမောင်ကြီးက မုန့်ဟင်းခါးဟင်းရည်တွေ အပြည့်ထည့်ထားတဲ့ ပုံးကြီးနှစ်ပုံးကို လက်တစ်ဖက် စီမှာ ဆွဲပြီး(နည်းနည်းလောက်ဖယ်ပေးပါ) လို့အော်ပြီးသွားနေတယ်။ ဈေးဝယ်သူတွေကလည်း ဖယ်ပေး ကြတာပေါ့။

ဈေးဝယ်သူအဖော်ကြီးတစ်ယောက်ကတော့ “ကိုယ့်ဘာသာလွတ်အောင် ရှောင်ပေါ့။ မဖယ်ပေးနိုင် ပါဘူး” ဆိုပြီး လမ်းမဖယ်ပေးဘူး။ ဦးမောင်ကြီးကလည်း လွတ်အောင် ရှောင်ပြီးသွားတာတောင် အဲဒီ အဖော်ကြီးကို ပုံးနဲ့တိုက်မိသွားတော့တယ်။ ဟင်းရည်တွေအဖော်ကြီးရဲ့ လုံချည်ကိုပေကုန်တယ်။ အဲဒီအခါ အဖော်ကြီးက အရမ်းစိတ်ဆိုးသွားပြီး “ငါ့လုံချည်တွေ ပေကုန်ပြီ၊ အလျော်ပေးရမယ်၊ နင့်ကိုဈေးလူကြီးတွေနဲ့ တိုင်မယ်” လို့ ပြောတယ်။

ဦးမောင်ကြီးကတော့ “မတော်လို့ပါဗျာ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့” လို့ တောင်းပန်တယ်။ သူ့အရှေ့မှာ ကလေး ချီထားတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို တွေ့တော့ ဦးမောင်ကြီးက “နည်းနည်းလောက် ဖယ်ပေးကြပါခင်ဗျာ” လို့ အော်ပြီး မတိုက်မိအောင် မနည်းရှောင်သွားရတယ်။ ဒီလိုနဲ့ သူ့ပိုရမယ့်ဆိုင်ကို ရောက်တော့ ပုံး ၂ ပုံးကို ချလိုက်တဲ့အခါ ဆိုင်ရဲ့ထောင့်နားမှာ ပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ်ကို တွေ့လိုက်တယ်။ အဲဒါနဲ့ ဦးမောင်ကြီးက ဈေးရုံးခန်းက လူကြီးတွေဆီမှာ သွားအပ်ဖို့ ထွက်ခဲ့တယ်။ ရုံးခန်းမှာ သူ့ကို စိတ်ဆိုးပြီး တိုင်မယ်ဆိုတဲ့ အဖော်ကြီးကို တွေ့ရတယ်။ အဖော်ကြီးက ပိုက်ဆံအိတ်ပျောက်လို့ လာအကြောင်းကြားတာ ဖြစ်တယ်။ ဦးမောင်ကြီးက ပိုက်ဆံအိတ်တစ်အိတ် ကောက်ရလို့ လာအပ်တဲ့အကြောင်း ပြောလိုက်တော့ အဖော်ကြီးလည်း သူ့ပိုက်ဆံ အိတ်ကို တွေ့လိုက်တယ်။ အဖော်ကြီးလည်း သူ့ပိုက်ဆံအိတ်ကို ပြန်ရလို့ အရမ်းဝမ်းသာပြီး ဦးမောင်ကြီးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောလိုက်တယ်။

(သူငယ်တန်းသင်ရိုးအဖွဲ့)

၁၀။ ညီညွတ်ကြပါစို့

တစ်ခါတုန်းက ရွာတစ်ရွာမှာ စာသင်ကျောင်းလေးရှိတယ်။ အဲဒီစာသင်ကျောင်းလေးဟာ ချောင်းရဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းမှာရှိပြီး ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေဟာ သစ်သားတံတားလေးကိုဖြတ်ပြီး ကျောင်းသွား ကြရတယ်။

တစ်နေ့မှာ သူငယ်တန်းစာသင်ခန်းကို ကျောင်းသားသစ်သုံးယောက် ရောက်လာတယ်။ ကျောင်းသား တစ်ယောက်မှာ တခြားသူတွေထက်ပိုကြီးတဲ့ နှာခေါင်းအကြီးကြီးရှိသတဲ့။ နောက်ကျောင်းသားတစ်ယောက် မှာတော့ တခြားသူတွေထက်ပိုကြီးတဲ့ နားရွက်အကြီးကြီးရှိပြီး နောက်ဆုံးကျောင်းသားမှာတော့ လက်ဝါး အကြီးကြီးရှိသတဲ့။

နေ့လယ်ကစားချိန်ရောက်တဲ့အခါ ကစားကွင်းကိုသွားကြတယ်။ ကစားကွင်းကို ရောက်တဲ့အခါ အတန်းဖော်တွေက မောင်နှာခေါင်းကြီးကို မင်းနှာခေါင်းကအကြီးကြီးပဲ၊ ငါတို့နဲ့လာမကစားနဲ့လို့ ပြောသတဲ့။ နောက်တစ်ခါ မောင်နှာရွက်ကြီးကိုလည်း မင်းနှာရွက်ကအကြီးကြီးပဲ၊ ငါတို့နဲ့လာမကစားနဲ့လို့ပြောသတဲ့။ အဲဒီလိုပဲ မောင်လက်ဝါးကြီးကိုလည်း မင်းလက်ဝါးက အကြီးကြီးပဲ၊ ငါတို့နဲ့လာမကစားနဲ့လို့ ပြောသတဲ့။

အတန်းဖော်တွေက အတူတူကစားဖို့ လက်မခံတဲ့အတွက် သူတို့ ၃ ယောက်ဟာ စိတ်ညစ်နေကြ တာပေါ့။ တစ်နေ့မှာ ကျောင်းမဆင်းခင် လေတွေမိုးတွေကြီးပြီး ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ ဖြတ်သွားနေကျ တံတားလေးဟာ ကျိုးပြီး ရေထဲကိုမျောပါသွားသတဲ့။ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေ အိမ်ကိုပြန်ဖို့ အခက်တွေ့ နေတော့တာပေါ့ကွယ်။ ချောင်းကိုဖြတ်ဖို့ လှေရှိပေမဲ့လည်း လှေမှာ အပေါက်တွေရှိနေတော့ ဘယ်သူမှ မသုံးရဲကြဘူး။

အဲဒီအချိန်မှာ မောင်နှာခေါင်းကြီး၊ မောင်နားရွက်ကြီးနဲ့ မောင်လက်ဝါးကြီးတို့က မင်းတို့အားလုံး အိမ်ပြန်နိုင်အောင် ငါတို့ကူညီပေးမယ်လို့ပြောပြီး သူငယ်ချင်းတွေကို လှေပေါ်တက်ခိုင်းလိုက်တယ်။

အားလုံးလှေပေါ်ရောက်တဲ့အခါ မောင်လက်ဝါးကြီးက သူ့လက်ဝါးကြီးကိုသုံးပြီး လှေကို အပြင်း အထန် လှော်ခတ်တယ်။ ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကလည်း လှေထဲကို ဝင်လာတဲ့ရေတွေကို အတူတူ ခပ်ထုတ်ကြတယ်။ မောင်နှာခေါင်းကြီးက သူ့ရဲ့နှပ်ချေးတွေနဲ့ လှေပေါက်တွေကို လိုက်ပိတ်တယ်။ မောင်နားရွက်ကြီးကလည်း သူ့ရဲ့နားရွက်ကြီးနဲ့ လိုရာရောက်အောင် ရွက်လှင့်ပေးတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ အားလုံးအဆင်ပြေစွာနဲ့ တစ်ဖက်ကမ်းကို ရောက်သွားကြတယ်။ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားတွေက မောင်နှာခေါင်းကြီး၊ မောင်နားရွက်ကြီးနဲ့ မောင်လက်ဝါးကြီးတို့ကို ကျေးဇူးတင်ကြပြီး ညီညွတ်ခြင်းရဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို နားလည်သဘောပေါက်သွားကြတယ်။

(သူငယ်တန်းသင်ရိုးအဖွဲ့)

၁၁။ ဆာလောင်နေသော ခူကောင်လေး

လသာပြီး တိတ်ဆိတ်တဲ့ ညတစ်ညမှာ ဖြူဖွေးနေတဲ့ ဥလေးတစ်လုံးကို သစ်ရွက်တစ်ရွက်ပေါ်မှာ တွေ့ရတယ်။

စီလိုနဲ့ မနက်မိုးလင်းပြီး နေထွက်လာတဲ့အချိန်မှာ သစ်ရွက်ပေါ်မှာရှိနေတဲ့ ဥကလေးထဲကနေ ခူကောင်သေးသေးလေးတစ်ကောင် ထွက်လာတယ်။

အပြင်ကို ရောက်လာတဲ့ ခူကောင်ကလေးဟာ တဖြည်းဖြည်း သစ်ကိုင်းပေါ်မှာ တွားသွားရင်း ဟိုဟိုဒီဒီ လိုက်ကြည့်တာပေါ့။ နေ့လယ်ပိုင်းကို ရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ခူကောင်ကလေးဟာ အစာရှာထွက် တာပေါ့ကွယ်။

တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ခူကောင်လေးဟာ သင်္ဘောသီးအကြီးကြီးတစ်လုံးကိုတွေ့ပြီး ဖောက်စားလိုက်တယ်။

တနင်္လာနေ့မှာတော့ မင်းကွတ်သီးနှစ်လုံးကို ခူကောင်လေးက ထပ်စားလိုက်ပြန်တယ်။

အင်္ဂါနေ့ရောက်တဲ့အခါ လိမ္မော်သီးသုံးလုံးကိုတွေ့တော့ အကုန်စားလိုက်သေးတယ်။

ဗုဒ္ဓဟူးနေ့မှာ ပန်းသီးလေးလုံးကို တွေ့တော့ အကုန်စားလိုက်ပြန်တယ်။

ခူကောင်လေးဟာ ကြာသပတေးနေ့မှာ သရက်သီးငါးလုံးကိုတွေ့တော့ အကုန်လုံးထပ်စားလိုက် ပြန်တယ်။

သောကြာနေ့မှာတော့ အရမ်းဆာလောင်နေတဲ့အတွက် ငှက်ပျောသီးတစ်လုံး၊ ရေခဲမုန့်တစ်ခု၊ စတော်ဘယ်ရီသီးတစ်လုံး၊ မုန့်လာဥတစ်ဥ၊ ဖရဲသီးတစ်စိတ်နဲ့ ခရမ်းချဉ်သီးတစ်လုံး၊ ပြောင်းဖူးတစ်ဖူး၊ ရုံးပတီသီးတစ်တောင့်၊ သကြားသီးတစ်လုံးနဲ့ နာနတ်သီးတစ်လုံးကို စားလိုက်ပြီးတော့

ဗိုက်မပြည့်သေးတဲ့ခူကောင်လေးဟာ စနေနေ့မှာ သစ်ရွက်စိမ်းကြီးတစ်ရွက်ကိုပါ ထပ်စားပစ် လိုက်တယ်။

အခုတော့ ခူကောင်လေးဟာ ဗိုက်မဆာတော့ဘူး။ ခူကောင်အကြီးကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်သွားပြီ။ ခူကောင်လေးဟာ ဗိုက်လည်းပြည့်သွားတဲ့အတွက် သူ့ရဲ့အိတ်ထဲမှာ ပြန်ပြီးအိပ်ပျော်သွားတယ်တဲ့။

ပြီးတော့အိပ်ရာက နိုးလာတဲ့အခါ ခူကောင်လေးဟာ လှပတဲ့လိပ်ပြာကြီးတစ်ကောင် ဖြစ်လာတာ ပေါ့ကွယ်။

၁၂။ စကားနည်း၍ အလုပ်လုပ်သော ပင့်ကူလေး

တစ်ခါတုန်းက နေမင်းကြီးထွက်လာပြီး လေတွေတိုက်နေတဲ့ နံနက်ခင်းလေးမှာပေါ့ကွယ်။ ပင့်ကူလေး တစ်ကောင်ဟာ လေနဲ့အတူ လွင့်ပါလာပြီး မွေးမြူရေး ခြံတစ်ခြံရဲ့ ခြံစည်းရိုးအနားကို ကျသွားတယ်။ အဲဒီ ခြံစည်းရိုးမှာ ပင့်ကူလေးဟာ သူ့ရဲ့အိမ်ကို ပိုက်ကွန်ပုံစံမျိုး စတင်ရက်လုပ်တော့တယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ မြင်းတစ်ကောင်ရောက်လာပြီး 'ဟီး ဟီး... မြင်းစီးမလား'လို့ မေးတယ်။ ပင့်ကူလေးက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ သူ့ရဲ့အိမ်ကို ဆက်ပြီး ရက်လုပ်နေတယ်။ အဲဒီနောက် နွားမကြီး ရောက်လာပြီး 'ဘွတ်အဲ ဘွတ်အဲ... မြက်စိမ်းစိမ်းနဲ့ ကောက်ရိုးစားမလား'လို့ မေးပြန်တယ်။ ပင့်ကူလေးက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ သူ့ရဲ့အိမ်ကိုပဲ ဆက်ပြီးရက်လုပ်နေတယ်။ အဲဒီနောက် သိုးတစ်ကောင် ရောက်လာပြီး 'အဲ အဲ အဲ မြက်ခင်းစိမ်းစိမ်းရှိတဲ့ဆီကို လိုက်မလား'ဆိုပြီး လာမေးပြန်တယ်။ ပင့်ကူလေးက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ သူ့ရဲ့အိမ်ကိုပဲ ဆက်ပြီးရက်လုပ်နေတယ်။ အဲဒီနောက် ဆိတ်တစ်ကောင် ရောက်လာပြီး 'ပဲ ပဲ... ကွင်းပြင်မှာ သွားခုန်ရအောင်လိုက်မလား'ဆိုပြီး လာမေးပြန်တယ်။ ပင့်ကူလေးက ဘာမျှ ပြန်မပြောဘဲ သူ့ရဲ့အိမ်ကိုပဲ ဆက်ပြီးရက်လုပ်နေတယ်။ အဲဒီနောက် ဝက်မကြီးရောက်လာပြီး 'ငွတ် ငွတ် ငွတ်... ကျွန်မတို့နဲ့အတူ ရွံ့ဗွတ်လူးရအောင်'ဆိုပြီး လာခေါ်တယ်။ ပင့်ကူလေးက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ သူ့ရဲ့အိမ်ကိုပဲ ဆက်ပြီးရက်လုပ်နေတယ်။ အဲဒီနောက် ခွေးတစ်ကောင်ရောက်လာပြီး 'ဝုတ် ဝုတ် ဝုတ် . . . ကြောင်သွားလိုက်ရအောင်'ဆိုပြီး လာခေါ်တယ်။ ပင့်ကူလေးက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ သူ့ရဲ့အိမ်ကိုပဲ ဆက်ပြီး ရက်လုပ်နေတယ်။ အဲဒီနောက် ကြောင်တစ်ကောင်ရောက်လာပြီး 'ညောင် ညောင် ညောင် . . . ခဏအိပ်ရအောင်'လို့ လာပြောတယ်။ ပင့်ကူလေးက ဘာမျှပြန်မပြောဘဲ သူ့ရဲ့အိမ်ကိုပဲ ဆက်ပြီး ရက်လုပ် နေတယ်။

အဲဒီနောက် ဘဲမကြီး ရောက်လာပြီး 'ဂတ် ဂတ် ဂတ် . . . ကန်ထဲရေသွားကူးရအောင်'လို့ လာပြော ပြန်တယ်။ ပင့်ကူလေးဟာ အိမ်ကိုဆက်မရက်တော့ဘူးတဲ့။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ သူ့ရဲ့ပိုက်ကွန်ထောင်ချောက် အိမ်လေးပြီးစီးသွားပြီကိုး။ နောက်ဆုံးတော့ ကြက်ဖကြီးရောက်လာပြီး 'အောက်အီအီးအွတ်... အရမ်း ဆိုးတဲ့ ဒီယင်ကောင်လေးကို မဖမ်းချင်ဘူးလား'လို့ လာမေးတယ်။ ပင့်ကူလေးဟာ ငြိမ်ငြိမ်လေးပဲ နေနေပြီး 'ရွတ်'ဆို ယင်ကောင်လေးကို ထောင်ချောက်ထဲ ဖမ်းလိုက်ပါလေရောတဲ့ကွယ်။ ခဏကြာတော့ ညမှောင်လာပြီး ဇီးကွက်ရောက်လာတယ်။ 'ကွက် ကွက်... ဒီလောက်လှတဲ့ ပင့်ကူအိမ်လေး ဘယ်သူလုပ်ထားတာလဲ' လို့ မေးတယ်။ ပင့်ကူလေးဟာ ငြိမ်နေတယ်။ ငြိမ်နေမှာပေါ့ကွယ် ပင့်ကူအိမ်လေးပြီးသွားပြီမို့ နှစ်နှစ်ခြိုက်ခြိုက် အိပ်ပျော်နေတာပေါ့ကွယ်။